

Weer heeft bloedverlies de krachten aangetast en ditmaal bijna gansch en al het restje levenskracht weggerukt.

Onmogelijk mag Eva langer onkundig blijven van 't verlies, dat haar wacht en zoo voorzichtig mogelijk deelt de arts haar 't gevaarvolle van het lijden mee.

„Dus u meent” — zegt ze in wanhoop haar handen wringend — „dus u meent, dat hij sterven zal? — — Mon Dieu, is de wetenschap dan niets waard,— en waarom zegt u dat nu?”

„k Begrijp niet, mevrouw Van Voorst, dat ik u dit zeggen moet; ge hadt dit al lang moeten inzien. Maar nu u 't niet schijnt te weten, acht ik me verplicht om u opmerkzaam te maken en raad 't u aan, niet zoo veel als vroeger van huis te gaan.”

„Hoe moet ik het dragen — hoe moet ik het dragen?” steunt ze, „en dan ik zelve zoo zwak en lijdend — — — neen 't is te véél, véél te veel!” —

„U moet sterk zijn en kracht zoeken in de toekomst van uw kinderen, mevrouw!”

Deze woorden zijn voor de vrouw van de wereld een taal, zoo nieuw en dissonant tevens, dat ze zich onwillig afwendt en vraagt, of hij geen medelijden met háár toestand heeft. Zij is niet als anderen; gelukkig dat er zulke zijn, die geen gevoel bezitten, maar zij, o, zij lijdt dubbel zwaar door haar meer gepolijst organisme.

„Dat u 't niet begrijpt?”

En snikkend verbergt ze 't hoofd in 't fluweel der canapé. —

Kalm loopt de arts 't vertrek op en neer en laat den storm stil voorbij gaan.

Hij beziet de schilderijen en mooie gravures in 't vertrek, blijft een oogenblik staan voor een afbeelding, die hem belangrijk voorkomt en bewijst in geen geval den verschuldigden eerbied aan het gesoigneerde gestel van mevrouw Van Voorst.

Evenwel, het is hem te vergeven, want hij is een oud man, die al reeds zooveel zenuwstormen heeft zien bedaren door den kalmeerenden invloed van tijd, en zijn rijke ervaring heeft hem ruimschoots geleerd, dat zulk uiterlijk lijden niets gemeens heeft met het lijden der ziel.

Na eenige minuten richt ze zich op; de gestalte is juist van haar afgewend, en als hij wederkeert en haar vriendelijk aanziet, zegt ze:

„U wilt me toch helpen en bijstaan?”

„In alles, waar u hulp behoeft, maar beloof me dan ook, kalm te zijn, ter wille van uw armen man. Reken eens zijn lijdensweg; en denk niet, dat ik met u geen zielsmedelijden heb. Ik weet, dat u hem liefhebt en dat ge hem zult missen op een vreeselijke wijze. Maar weet u wel, m'n beste mevrouw, hoe daar vrouwen zijn, die hun kostwinner zien heengaan en dan met arbeid, maar al te dikwijls vèr boven hun krachten, den strijd om 't bestaan aanvaardden? — En u hebt maar één leed te dragen. — Dus moed houden en 't oog gericht op uw viertal. U wordt vader en moeder beide voor hen, hun alles en 't best, wat ze bezitten!” —

Eva blijft doorsnikken, en als de goedhartige dokter haar heeft verlaten,